

Cum sa cunosti voia Tatalui

— dintr-o scrisoare de J.N. Darby—

GUTE BOTSCHAFT VERLAG (G.B.V.),
1991 P.O.B. D-6340 Dillenburg, Germany

Cum sa cunosti voia Tatalui

Daca un copil si-ar neglija de obicei tatal si n-ar cauta sa-i cunoasca gandirea si dorintele, este usor sa-ti dai seama chiar mai dinainte ca, atunci cind i s-ar prezenta o greutate, copilul nu ar fi in stare sa inteleaga ce i-ar face placere tatalui. Sint unele lucruri pe care Dumnezeu le lasa ca probleme generale, pentru ca starea individuala a sufletului sa fie pusa la incercare. Daca, in locul cazului pe care l-am presupus al unui copil, ar fi vorba de o sotie fata de sotul ei, desigur ca, daca ea ar avea sentimentele si gandirea unei sotii, n-ar sovai o clipa sa cunoasca ce i-ar place lui si aceasta, chiar si cind el nu si-ar fi exprimat dorinta intr-o anumita directie. Si nu se poate sa scapam de aceasta proba: Dumnezeu nu va ingadui copiilor Sai sa fie scutiti de ea. „Daca ochiul tau este curat (simplu), tot trupul tau va fi plin de lumina" (Matei 6.22).

Oamenilor le-ar place un mijloc comod si usor de cunoastere a voii lui Dumnezeu: sa aiba un fel de reteta pentru orice problema. Dar nu exista cale pe care sa fim siguri de voia Lui, fara sa tinem seama de starea sufletelor noastre. In plus, noi ne dam adesea prea mare importanta in ochii nostri; si ne amagim, presupunind o voie a lui Dumnezeu intr-un caz sau altul. Dumnezeu poate ca nu are nimic deosebit sa ne spuna; iar raul este in intregime in agitatie pe care noi insine ne-o facem. Voia lui Dumnezeu poate ca este ca noi sa luam in liniste un loc fara insemnatate.

Apoi noi cautam uneori voia lui Dumnezeu, dorind sa stim ce sa facem in imprejurari in care singura Lui voie ar fi ca noi sa nu ne aflam nicidecum; si unde, cind constiinta ar fi cu adevarat la lucru, cel dintii lucru pe care l-ar face ar fi sa ne oblige sa parasim locul in care ne aflam. Voia noastra este cea care ne-a adus si ne-a asezat acolo si totusi ne-ar place sa ne bucuram de mingierea de a fi calauziti de Dumnezeu pe cararea pe care noi insine am ales-o. Si un astfel de caz este foarte des intilnit!

Fiti siguri ca, daca sintem destul de aproape de Dumnezeu, nu vom fi in incurcatura sa cunoastem voia Lui. Intr-o viata lunga si activa se poate intimpla ca Dumnezeu, in dragostea Sa, sa nu ne descopere totdeauna de indata voia, ca noi sa ne putem simti dependenta de a lucra potrivit propriei Sale vointe. Totusi, „daca ochiul tau este curat (simplu), tot trupul tau va fi plin de lumina"; si deci este clar ca daca tot trupul nu este plin de lumina, ochiul nu este sanatos.

Veti spune: Asta e o mingiere saracacioasa. Raspund ca este o mingiere bogata pentru cei a caror singura dorinta este sa aiba un ochi curat si sa umble cu Dumnezeu; — si nu, pentru a

spune așa, să se ferească de această căutare de a cunoaște voia Lui, ci a celor a căror dorință este să umble cu Dumnezeu. „Dacă umbla cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina lumii acesteia; dar dacă cineva umbla noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el” (Ioan 11.9). Este mereu același principiu. „Cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8.12). Nu putem fi scutiți de această lege morală a creștinismului.

„De aceea și noi, din ziua când am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească, ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând rod în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Coloseni 1.9,10). Legătura dintre aceste lucruri este de o însemnătate imensă pentru suflet: Domnul trebuie să fie cunoscut în mod intim dacă cineva vrea să meargă pe o cale vrednică de El; și apoi în felul acesta creștem în cunoștința voii lui Dumnezeu. „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștința deplină și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile cele mai alese, pentru ca să fiți curați și fără vină până în ziua lui Hristos” (Filipeni 1.9). În sfârșit, este scris că omul duhovnicesc „deosebeste toate lucrurile și el însuși nu poate fi înțeles de nimeni” (1 Corinteni 2.15).

„Dacă vrea cineva să facă voia Lui”, spune Domnul Isus, „vă cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu” (Ioan 7.17). Aceasta este tocmai ascultarea credinței. Inima celui credincios trebuie să fie în stare de ascultare, așa cum era Hristos.

Deci voia lui Dumnezeu, care este deosebit de prețioasă, poate să fie înțeleasă de noi numai potrivit stării noastre spirituale. În general, dacă noi judecăm împrejurările, Dumnezeu este Cel care ne judecă pe noi și starea noastră. Partea noastră este să ne ținem strâns alipiti de El.

Dumnezeu n-ar fi bun cu noi, dacă ne-ar permite să-I descoperim voia fără să fim aproape de El. S-ar părea mai ușor să ai un fel de „duhovnic”; și noi ne-am cruta astfel dezvaluirea și condamnarea stării noastre morale. De aceea, dacă ai căuta cum să descoperi voia lui Dumnezeu fără să umbli în legătura cu El, ai căuta într-un mod rău; și este tocmai ce vedem atât de des. Un creștin este în îndoială, în incurcătură; un altul, mai duhovnicesc, vede atât de clar ca lumina zilei și se mira, nu vede nici o dificultate și sfârșește prin a înțelege că ea se află numai în starea de suflet a celuilalt. „Cine nu are aceste lucruri este orb, nu vede departe” (2 Petru 1.9).

În ce privește împrejurările, gândesc că o persoană poate fi călăuzită prin ele. Scriptura spune acest lucru. Este ceea ce însemnează a fi „strunit cu un friu și cu o zabala”, în timp ce fagăduinta

și privilegiul celui care are credința este: „Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie să-o urmezi; te voi sfătuși cu ochiul asupra ta” (Psalmul 32.8). Dumnezeu care este credincios ne-a dat făgăduința de a ne călăuzi — fiind atât de aproape de El încât să înțelegem gândul Lui printr-o simplă privire a Lui. El ne înștiințează să nu fim ca un cal sau un câțir care nu pot înțelege voia, gândurile sau dorințele stăpînului lor. Este nevoie ca aceste fapte să fie ținute la locul lor cu frîul și cu zăbala. Fără îndoială, chiar și acest lucru este mai bun decît să faci un pas greșit, să căzi și să te împotrivesți Celui care ne poate conduce; dar este o stare tristă să fii călăuzit de împrejurări. Fără îndoială, este îndurare din partea lui Dumnezeu să lucreze în felul acesta, dar este foarte trist din partea noastră.

(Chiar și pentru apostolul Pavel, opreliștea de a intra în Bitinia (Fapte 16.7) nu a fost călăuzirea Duhului în cel mai înalt grad al ei. A fost o călăuzire binecuvîntată, deși nu în felul cel mai înalt pe care îl cunoștea apostolul. A fost mai mult ca strunirea unui cal sau unui câțir și nu înțelegerea gândului lui Dumnezeu din partașia cu El.)

Totuși aici trebuie făcută o deosebire între a judeca ce are cineva de făcut în anumite împrejurări și a fi condus de ele. Cine se lasă călăuzit totdeauna de împrejurări, lucrează în întuneric în ce privește cunoașterea voinței lui Dumnezeu. Nu este nimic moral într-o astfel de călăuzire; este o forță dinafară care te conștrînge. Desigur, este posibil ca eu să nu știu mai dinainte ce trebuie să fac; nu știu ce împrejurări se pot ivi și prin urmare nu pot lua hotărîri. Dar în clipa în care împrejurările se arată, judec cu o conșvingere deplină și de la Dumnezeu, care este calea voinței Sale, precum și intenția și puterea Duhului. Acest lucru cere o stare duhovnicească și o comuniune bună cu Dumnezeu. Inșeamna nu a fi îndrumat de împrejurări, ci a fi îndrumat de Dumnezeu în ele, fiind destul de aproape de Dumnezeu pentru a fi în stare să judeci de îndată ce este de făcut, imediat ce împrejurările îți vin înainte.

[Multi vorbesc de providența ca de o călăuză. Providența îndrumă ceva, dar ea niciodată nu călăuzește, la drept vorbind; ea îndrumă lucrurile. Ma duc într-un loc să predic și aflu cînd ajung la gară că trenul plecase. Dumnezeu a îngăduit acest lucru (și eu ar trebui să fiu mulțumit că trenul plecase). Dar aceasta întimplare nu arată deloc că Dumnezeu m-a călăuzit. Dacă ar fi trebuit într-adevăr să ma duc, n-aș fi pierdut trenul. Voia mea era să ma duc. Tot ce primim prin această îndrumare a providenței este foarte binecuvîntat. Dar aceasta nu este călăuzirea prin

Duhul lui Dumnezeu, nici calauzirea pe care Dumnezeu o face cu „ochiul”, ci mai degrabă cu „friul”.]

În ce privește impresiile, Dumnezeu desigur ca poate face să îți se trezească în suflet anumite lucruri. Dar, în acest caz, felul în care se prezintă acest lucru și caracterul lui moral vor fi atât de clare ca soarele la amiază. În rugăciune, Dumnezeu poate alunga din inimă noastră unele influențe ale firii păcătoase, care, fiind înlăturate, lasă loc pentru alte influențe spirituale, care le iau locul în suflet. Apoi El ne face să simțim însemnătatea unei datorii, care poate că fusese cu totul întunecată de preocuparea cu alte lucruri.

Aceasta poate avea loc chiar între două persoane. Una din ele poate că nu are îndeajuns o înțelegere spirituală ca să descopere ce este drept; dar în clipa în care alta persoana îi arată, înțelege că acesta este adevărul. Nu toți sunt ingineri, dar un simplu carutas știe când un drum este bine făcut. Apoi impresiile care vin de la Dumnezeu nu rămân totdeauna simple impresii. Dar de obicei ele sunt clare, când Dumnezeu le-a produs. Nu mă îndoiesc, totuși, că El deseori le dă duhului nostru, când umblăm cu El și îi auzim glasul.

Când se ivesc piedici ridicate de Satan, nu se poate spune că Dumnezeu însuși n-ar putea îngădui aceste piedici pentru vreun anumit scop bun; gîndesc la piedici cauzate de acumularea raului în împrejurările care ne înconjoară.

De asemenea n-ar trebui să existe caz în care o persoană să acționeze fără să cunoască voia lui Dumnezeu. Singura regulă care poate fi dată este că niciodată să nu acționăm, când nu știm care este voia lui Dumnezeu. Voia Lui trebuie să fie atât motivul, cât și regula noastră de purtare. Și pînă ce voia Sa va fi arătată, trebuie să lipsească orice motiv real pentru noi.

Dacă lucrezi în necunoscîntă în această privință, ești în voia împrejurărilor; totuși Dumnezeu poate întoarce torul spre binele copiilor Săi. Dar de ce să acționăm când nu știm care este voia Lui? Este nevoie să acționăm mereu din cauza că așa ne împinge nevoia? Dacă fac ceva cu siguranță deplină că fac voia lui Dumnezeu, atunci este clar că o piedică nu ar mai fi decît o punere la probă a credinței mele și nu ar trebui să mă oprească pe loc. Ea ne oprește poate din cauza lipsei noastre de credință. Și aceasta, deoarece dacă nu umblăm în strînsă apropiere de Dumnezeu în simțămîntul nimicniciei noastre, vom duce lipsa de credință pentru a face ceea ce avem destulă credință ca să înțelegem.

Cind noi ne facem voia sau sintem neatenti in umblarea noastra, Dumnezeu in indurarea Sa poate sa ne faca atenti printr-o piedica ce ne opreste pe loc, daca ne uitam cu bagare de seama la ea, pe cind „cel nebun merge inainte si este pedepsit”. Dumnezeu poate ingadui, acolo unde este multa activitate si oboseala, ca Satan sa ridice piedici, pentru ca astfel noi sa putem fi tinuti in dependenta de Domnul; dar Dumnezeu nu ingaduie niciodata ca Satan sa lucreze altfel, decit prin firea pacatoasa. Daca lasam usa deschisa, daca ajungem sa ne departam de Dum-nezeu, Satan ne poate face rau. Dar altminteri silintele lui sint doar o incercare a credintei, ca sa ne instiinteze de un pericol sau cursa — de ceva care ne-ar face sa ne inaltam in ochii nostri. Incercarea Celui Rau devine un instrument pentru corectarea noastra. Adica Dumnezeu ingaduie ca Satan sa ne intristeze si sa ne faca sa suferim, pentru ca omul dinauntru sa fie pazit de rau. Daca este vorba si de altceva, atunci probabil numai „dar” si „daca” al nostru ne-ar opri sau poate urmarile nepasarii noastre care a deschis o usa Satanei, ca sa ne tulbure prin indoieli si greutatea inchipuie intre Dumnezeu si noi; si aceasta din cauza ca nu vedem mai clar. Caci „cel nascut din Dumnezeu se pazeste si Cel Rau nu se atinge de el” (1 Ioan 5.18).

Intr-un cuvint, intreaga problema este morala. Daca vreo problema deosebita se iveste si la prima ei aratare n-o putem rezolva, vom afla ca deseori nici n-ar fi fost vreo astfel de problema, daca pozitia noastra nu ar fi fost gresita — daca noi am fi fost mai inainte intr-o stare sufleteasca buna si o viata stator-nica ne-ar fi pazit. Intr-un astfel de caz, tot ce avem de facut este sa ne smerim noi insine pentru intreaga problema.

Acum sa vedem daca Scriptura ne prezinta unele principii potrivite sa ne indrumeze. Este clar ca aici o stare spirituala buna este lucrul esential — este totul.

Regula de a face ce ar face Isus in cutare sau cutare imprejurare este excelenta, acolo unde si atunci cind ea se poate aplica. Dar sintem noi in imprejurarile in care Se gasea Domnul?

Apoi este de folos deseori sa ma intreb pe mine insumi de unde imi vine dorinta sau gindul de a face aceasta sau aceea. Am inteles ca numai acest lucru este hotaritor pentru mai mult de jumatate din greutatile pe care le confrunta crestinii. Restul greutatilor este fie rezultatul grabei noastre, fie al pacatelor noastre facute mai inainte. Daca un gind vine de la Dumnezeu si nu de la firea pacatoasa, atunci avem doar sa ne adresam noi insine lui Dum-nezeu cu privire la felul si caile de a-l realiza si vom fi in curind indrumati.

Sint cazuri cind este nevoie sa fiu calauzit, in motivele pe care le am, cum ar fi cind stau in cumpana daca este cazul sa fac o vizita sau altceva asemanator. O viata de dragoste mai arzatoare sau de dragoste aratata intr-un fel mai priceput sau indreptata in lucrare ca sa fie mai aproape de Dumnezeu va limpezi motivele intr-un caz sau altul. Si adesea poate vom vedea ca partea noastra in acest lucru nu a fost decit egoism.

Daca se pune intrebarea: Dar daca nu este vorba nici de dragoste, nici de ascultare? atunci raspund ca ar trebui sa-mi arati un alt motiv de a actiona. Daca nu este nimic altceva decit propria ta vointa, nu poti face ca intelepciunea lui Dumnezeu sa cedeze in fata voii tale. Aici este de asemenea izvorul unor alte multe greutati in viata si intelegerea crestinului, pe care Dumnezeu nu le va rezolva niciodata. In aceste cazuri, in harul Sau El ne va invata ascultarea si ne va arata cit de mult timp am pierdut in propria noastra activitate.

Ti-am scris despre acest subiect tot ce pot avea in minte in aceasta clipa. Totusi aminteste-ti ca numai intelepciunea lui Dumnezeu ne conduce pe calea voii Sale; daca propria noastra vointa este la lucru, Dumnezeu nu Se poate pleca in fata ei. Acesta este lucrul de capetenie de descoperit, este chiar secretul vietii lui Hristos. Nu cunosc alt principiu de care Dumnezeu S-ar putea sluji, desi El poate ierta si poate face ca toate sa lucreze spre binele nostru.

Si chiar daca sint nedumeriri cu privire la calauzirea Lui, El il indruma pe omul eel nou care nu are alta vointa decit Hristos. El da mortii pe omul cel vechi si in felul acesta ne curateste ca sa aducem roada. „Iata, vin sa fac voia Ta, Dumnezeule... Placerea Mea este sa fac voia Ta.” Este treaba por-tarului sa stea de paza la usa; dar, facind asa, el face voia stapinului sau.

Fiti siguri ca Dumnezeu face mai mult in noi decit facem noi pentru El; si ce facem noi este pentru El numai in masura in care El Insi face acest lucru in noi.

Adaug cu privire la un principiu aratat mai sus, ca noi sintem sfintiti pentru „ascultarea lui Isus Hristos”. Si El a venit sa faca voia Tatalui Sau, fara abatere. Astfel, in ispitirea din pustie, Satan a incercat sa-L faca sa lucreze potrivit propriei Sale vointe, in lucruri care nu erau rele in aparenta. Tatal tocmai il recunoscuse ca pe Fiul Sau; Satan Il ispiteste, spunind: „Daca esti Fiul lui Dumnezeu, porunceste ca aceste pietre sa se faca piini”. Dar Isus era rob si raspunsul Sau a fost prin a nu face nimic, deoarece nu era voia Tatalui sa faca ceva in aceasta privinta: „Omul traieste nu numai cu piine, ci cu orice cuvint care iese din gura lui Dumnezeu”. Si cum nu era

cuvint de la Dumnezeu pentru acea împrejurare, Isus nu a facut nimic si Satan n-a putut face mai mult.

Desi totdeauna gata sa faca bine, El nu Se grabeste cind Maria si Marta au trimis sa-I spuna: „Cel pe care-l iubesti este bolnav”. Cind El Se duce mai tirziu, intelepciunea lui Dumnezeu este aratata in asa fel, incit o marturie a puterii dumnezeiesti a lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu a fost data prin invierea lui Lazar.

Deci, cind voia lui Dumnezeu nu este inca dezvaluita, intelepciunea noastra consta in a astepta pina ce ea va fi cunoscuta. Este voia lui Dumnezeu ca, plini de rivna pentru lucruri bune, sa facem totdeauna binele; dar nu putem merge inainte de timp. Si lucrarea lui Dumnezeu este facuta asa cum trebuie numai cind El este Cel care o face.